

Sygn. akt XVII AmE 71/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Malinowska**

protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2015 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 8 kwietnia 2014 r., nr (...)

I. oddala odwołanie,

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Ewa Malinowska

Sygn. akt XVII AmE 71/14

UZASADNIENIE

W dniu 8 kwietnia 2014 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki - na podstawie art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (dalej: PE) i art. 104 k.p.a. - wydał decyzję, o nr (...), którą wymierzył (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. karę pieniężną w wysokości (...) % przychodu z działalności objętej obowiązkiem posiadania koncesji osiągniętego w 2013 r., tj. w kwocie 28.800 zł, za to, że przedsiębiorca prowadząc koncesjonowaną działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, naruszył warunek 2.2.3. obowiązującej w dacie dopuszczenia się naruszenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 14 stycznia 2004 r., w ten sposób, że uczynił przedmiotem obrotu olej napędowy nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. ws. wymagań jakościowych dla paliw ciekłych – czym naruszył przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 PE.

W uzasadnieniu decyzji Prezes URE wskazał, że wszczął przeciwko Spółce (...) postępowanie administracyjne, po uzyskaniu informacji od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o wynikach kontroli, przeprowadzonej w dniach 18 marca i 9 kwietnia 2013 r. przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w G. na stacji paliw eksploatowanej przez Spółkę, położonej w S. przy ul. (...). Kontrola ta wykazała, że oferowany do sprzedaży olej napędowy nie spełniał wymogów jakościowych, określonych w ww. rozporządzeniu Ministra Gospodarki ws. wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, ze względu na zaniżoną temperaturę zapłonu. Zdaniem organu, stwierdzona nieprawidłowość oznacza, że przedsiębiorca naruszył warunek 2.2.3. koncesji z dnia 14 stycznia 2004 r., co z kolei stanowi podstawę do wymierzenia Spółce (...) kary pieniężnej w wysokości 28.800 zł.

(**decyzja, k. 4-7**).

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 24 kwietnia 2014 r. (data stempla pocztowego) wywiodła Spółka (...), zaskarżając decyzję w całości i wnosząc o:

1. zmianę decyzji w całości i nie nakładanie na (...) sp. z o.o. kary pieniężnej

ewentualnie wnosząc o:

2. zmianę decyzji poprzez zmniejszenie kary pieniężnej,

3. w przypadku nie uwzględnienia pkt 1 lub 2 wniesiono o rozłożenie orzeczonej kary na 25 rat po 1152 zł płatnych do 10 dnia każdego miesiąca, począwszy od daty wydania orzeczenia przez Sąd Okręgowy w Warszawie,

4. przeprowadzenie zawnioskowanych w uzasadnieniu dowodów,

5. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych,

6. przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Urzędu Regulacji Energetyki w G. OGD-451-2(6)/2014/4720/KSo.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie:

a) art. 56 § 6a PE, poprzez jego niezastosowanie i orzeczenie wobec powoda kary pieniężnej,

b) art. 56 § 6 PE, poprzez jego błędne zastosowanie polegające na nieprawidłowej ocenie stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowania podmiotu i jego możliwości finansowych.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, m. in., że Spółka (...) nie próbuje zbagatelizować obniżenia temperatury zapłonu i jej wpływu na żywotność silników oraz oddziaływania na środowisko naturalne. W ocenie powoda, niewłaściwy parametr – temperatura zapłonu, powstał w wyniku dolania niewielkiej ilości benzyny, na skutek niezachowania odpowiedniej procedury zrzutu przez kierowcę przewożącego paliwo. Spółka stwierdziła, że oferowane przez nią paliwo pochodziło z wyłącznej dystrybucji (...) S.A. Wskazała również, że wycofała z obrotu i dokonała utylizacji 3.823 litrów oleju napędowego. Powód nie zgodził się z opinią Prezesa URE odnośnie niedochowania należytej staranności jaka obowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą, a stan faktyczny sprawy nie pozwala na wymierzenie kary w zaskarżonej wysokości z uwagi na art. 56 § 6 i 6a PE. Według Spółki, stopień szkodliwości czynu nie był znaczny, gdyż nie odnotowano żadnych skarg ze strony klientów, a stopień zawinienia ograniczał się tylko do kierowcy cysterny, zaś Spółka ten fakt zauważyła i wyciągnęła natychmiastowe konsekwencje. Nadto, (...) zrealizowała obowiązek wynikający z § 6a ustawy przez ciągłą współpracę z organami kontrolnymi i utylizację paliwa niespełniającego norm jakościowych. Zdaniem powoda, w przypadku niniejszego naruszenia kwota 28.800 zł jest niewspółmiernie wysoka w stosunku do zawinienia i zachowania przedsiębiorcy i nie może zostać pokryta w sposób jednorazowy bez zagrożenia płynności finansowej Spółki.

(odwołanie, k. 9-12).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 czerwca 2014 r. (data stempla pocztowego) Prezes URE wniósł o: oddalenie odwołania, oddalenie wniosków dowodowych zawartych w odwołaniu oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie, k. 28-31).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi (olejem napędowym, benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, gazem płynnym, konfekcjonowanym gazem płynnym) do dnia 21.01.2024 r. Warunek 2.2.3. koncesji zakazuje koncesjonariuszowi czynienia przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których

parametry jakościowe są niezgodne z parametrami, określonymi w obowiązujących przepisach, jak też wynikającymi z zawartych umów.

dowód: decyzja Prezesa URE z 14.01.2004 r. znak: (...), zmieniona decyzją z dnia 25.06.2008 r. znak: (...) oraz decyzja Prezesa URE z 20.12.2013 r. znak: (...), k. 29-38 akt admin.

W dniach 18 marca 2013 r. i 3 kwietnia 2013 r. inspektorzy, reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w G., przeprowadzili kontrolę na stacji paliw w S. przy ul. (...), eksploatowanej przez Spółkę (...). Podczas kontroli pobrano do zbadania próbki paliw. Badania próbek oleju napędowego wykazały zaniżoną temperaturę zapłonu oleju napędowego, tj. wynoszącą 40,5° C, zamiast wymaganej powyżej 55° C, z tolerancją -2,1° C. Parametr ten był zatem zaniżony o ok. 23%.

dowód: protokół kontroli o nr akt: NR(...), k. 4-7 akt admin.; protokół kontroli o nr akt: NR(...), k. 8-14; protokoły pobrania próbek paliw, k. 15-24 akt admin.; protokół z badań nr (...) z 25.03.2013 r., k. 25-26 akt admin.; protokół z badań nr (...) z 9.04.2013 r., k. 27-28 akt admin.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zawiadomił o powyższych nieprawidłowościach Prezesa URE, który 7 lutego 2014 r. wszczął postępowanie administracyjne ws. wymierzenia (...) kary pieniężnej za naruszenie warunku 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Decyzją z dnia 8 kwietnia 2014 r. Prezes URE wymierzył koncesjonariuszowi karę pieniężną, którą to decyzję przedsiębiorca zaskarżył w niniejszym postępowaniu.

dowód: zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego, k. 1-2 akt admin.

Dnia 24 kwietnia 2013 r. Spółka (...) przekazała Zakładowi Usługowemu (...) K. C. do utylizacji 3,823 litry paliwa.

dowód: faktura VAT nr: (...), k. 72 akt admin.; protokół odebrania odpadów, k. 73 akt admin., karta przekazania odpadu, k. 74 akt admin.

W roku 2013 Spółka (...) osiągnęła z działalności koncesjonowanej przychód w wysokości (...) zł. Z bilansu sporządzonego na 31 grudnia 2013 r. wynika, że Spółka posiadała aktywa obrotowe w wysokości 1.661.902,62 zł, kapitał (fundusz) zapasowy w wysokości 171.200 zł oraz kapitał (fundusz) rezerwowy w wysokości 681.903,17 zł. Natomiast według bilansu z dnia 31 stycznia 2014 r. aktywa obrotowe (...) wynosiły 1.836.716,10 zł, kapitał (fundusz) zapasowy wyniósł 171.200 zł, zaś kapitał (fundusz) rezerwowy 817.761,45 zł.

dowód: oświadczenie Spółki (...), k. 79 akt admin.; bilans za rok obrotowy 2013, k. 44-46 akt admin.; bilans na 31.01.2014, k. 47-50 akt admin.

Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zgromadzonym w sprawie dokumentom, zawartym w aktach administracyjnych sprawy. Powyżej opisany stan faktyczny znajduje oparcie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały przywołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Jednocześnie Sąd oddalił wniosek powoda o zwrócenie się do (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w G. a akta sprawy NR(...), ponieważ wszystkie dokumenty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy znajdują się w aktach postępowania administracyjnego, przeprowadzonego przez Prezesa URE.

W piśmie z 26 sierpnia 2015 r. (k. 50) powód zawiadomił Sąd o wypowiedzeniu pełnomocnictwa swemu pełnomocnikowi oraz wniósł o odroczenie rozprawy z uwagi na to, że osoby uprawnione do reprezentacji Spółki (...) nie są w stanie stawić się na nią, nie posiadają żadnych dokumentów, ani odwołania wniesionego przez dotychczasowego pełnomocnika. W ocenie Sądu Okręgowego, wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 156 k.p.c., odroczenie posiedzenia może nastąpić nawet na zgodny wniosek stron tylko z ważnej przyczyny, która zdaniem Sądu, nie wystąpiła w niniejszym przypadku. Termin poprzedniego posiedzenia wyznaczonego na rozprawę (tj. 2 czerwca 2015 r.) – odroczonego zresztą na wniosek pełnomocnika powoda –

oraz termin kolejnego posiedzenia (1 września 2015 r.) dzielił okres trzech miesięcy. Przez ten okres strona miała wystarczająco dużo czasu, by zorientować się w swej sytuacji procesowej, ustalić stan sprawy, wyjaśnić ewentualne nieporozumienia ze swym dotychczasowym pełnomocnikiem, albo ustanowić nowego pełnomocnika. Powódka zainteresowała się jednak sprawą tak naprawdę na kilka dni przed zaplanowanym terminem posiedzenia, na co wskazuje data wypowiedzenia pełnomocnictwa i złożenia wniosku do sądu. Tymczasem, ustanowienie zawodowego pełnomocnika nie zwalnia strony od obowiązku dbania o jej interesy procesowe. Natomiast nieporozumienia między stroną a jej pełnomocnikiem, czy nienależyte wywiązywanie się przez pełnomocnika z jego obowiązków, są okolicznościami, które obciążają bezpośrednio mocodawcę. Ponadto należy podkreślić, że we wniosku o odroczenie rozprawy nie sprecyzowano, jakie to okoliczności uniemożliwiają reprezentantom Spółki stawianictwo na rozprawie, w szczególności by było to spowodowane jakąś nadzwyczajną przeszkodą.

Mając powyższe na uwadze, jak również to, że strona powodowa przedstawiła swoje stanowisko w sprawie (odwołanie wniesione przez fachowego pełnomocnika), okoliczność naruszenia przez Spółkę (...) warunku 2.2.3. koncesji nie była między stronami sporna (ani na etapie postępowania administracyjnego, ani sądowego), zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał wystarczające podstawy do rozstrzygnięcia sprawy, jak i to, że sąd ma obowiązek przeciwdziałać przewlekłości postępowania, Sąd Okręgowy uznał, że wniosek o odroczenie posiedzenia wyznaczonego na rozprawę nie podlegał uwzględnieniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Stan faktyczny niniejszej sprawy nie był sporny między stronami. W szczególności, powód nie kwestionował ustaleń poczynionych przez kontrolerów Inspekcji Handlowej oraz Prezesa URE, odnośnie wyników kontroli przeprowadzonej 18 marca 2013 r. i 3 kwietnia 2013 r. na stacji paliw eksploatowanej przez (...) w S., w tym okoliczności, iż oferowany przez Spółkę do sprzedaży olej napędowy wykazywał obniżoną temperaturę zapłonu. Przeciwnie, powód wskazał, że za to naruszenie odpowiada zatrudniony przez Spółkę kierowca cysterny przewożący paliwo, który nie zachował odpowiedniej procedury zrzutu paliwa, w wyniku czego doszło do dolania do oleju napędowego benzyny i w efekcie obniżenia parametru zapłonu oleju (odwołanie, k. 10).

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 PE, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Natomiast warunek 2.2.3., udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zakazuje koncesjonariuszowi czynienia przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach, jak też wynikającymi z zawartych umów.

Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, że odpowiedzialność określona w art. 56 ust. 1 pkt 12 PE ma charakter obiektywny, ponieważ dla stwierdzenia naruszenia przez koncesjonariusza ciężących na nim obowiązków wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób sprzeczny z wiążącym go nakazem lub zakazem. Pozwany nie kwestionował faktu, zaopatrywania się przez (...) w paliwo u jednego, stałego dostawcy – (...) S.A. oraz podjęcia przez powoda działań zmierzających do wyeliminowania naruszeń. Jednakże obiektywny i bezsporny stan faktyczny potwierdza wprowadzenie przez powoda do obrotu oleju napędowego o zaniżonej temperaturze zapłonu. Tym samym należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie spełniona została przesłanka nałożenia na koncesjonariusza kary pieniężnej.

W świetle aktualnej linii orzeczniczej, o ile do zastosowania klasycznych sankcji administracyjnych wystarczające jest stwierdzenie obiektywnego stanu niezgodności zachowania adresata z treścią normy, to przy wymierzaniu kary pieniężnej konieczne jest jednak uwzględnienie elementów o charakterze subiektywnym, składających się na podmiotową stronę odpowiedzialności zagrożonej tego rodzaju sankcją. Wskazuje się, że co prawda odpowiedzialność z art. 56 ust. 1 PE ma charakter obiektywny, ale nie oznacza to, że nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia odpowiedzialności, gdyby sprzeciwiała się temu reguła, że w sprawach z odwołania od decyzji organów regulacyjnych nakładających kary pieniężne należy zapewnić wyższy poziom sądowej ochrony praw. Zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia w zakresie kary pieniężnej powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, jakie

obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej (zob. np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt III SK 36/14, LEX nr 1652700 i powołane tam orzecznictwo).

W art. 56 ust. 6a PE przewidziano, że Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Istotne jest przy tym, że obie ww. przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

W ocenie Sądu, w analizowanym przypadku spełniona została druga przesłanka - powód zaprzestał naruszenia, poprzez wycofanie z obrotu i utylizację oleju napędowego niespełniającego wymagań jakościowych. Nie można natomiast przyjąć, iż stopień szkodliwości czynu był znikomy. Zdaniem Sądu, na znaczny stopień szkodliwości zarzucanego koncesjonariuszowi czynu wskazują bowiem następujące okoliczności, po pierwsze, dokonując oceny stopnia szkodliwości czynu należy odnieść się do art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, który przewiduje, że paliwa transportowane, magazynowane, wprowadzane do obrotu oraz gromadzone w stacjach zakładowych powinny spełniać wymagania jakościowe, określone dla danego paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach. **Niska temperatura zapłonu** stwarza poważne niebezpieczeństwo wybuchu par oleju podczas nalewania paliwa z dystrybutora do baku. Olej napędowy pochodzący z eksploatowanej przez powoda stacji paliw nie spełniał zatem istotnego dla bezpieczeństwa przeciwpożarowego parametru w znaczącym stopniu, stanowiąc ewidentne zagrożenie dla bezpieczeństwa, zdrowia i życia osób przebywających na stacji paliw oraz w tankowanych pojazdach. Nadto, sam powód przyznał, że obniżenie temperatury zapłonu ma wpływ na żywotność silników oraz środowisko naturalne (odwołanie, k. 9 verte).

Po drugie, przedmiotowe naruszenie godzi również w obowiązki koncesyjne powoda, pewność obrotu paliwami oraz prawa konsumentów, którzy nie dysponują możliwością sprawdzenia jakości oferowanego im paliwa. Oceniając wagę naruszonych obowiązków oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia należy stwierdzić, że ciężące na koncesjonariuszu obowiązki były sformułowane w sposób jasny i precyzyjny. Istotne jest przy tym, że powód nie podnosił, że nabył wadliwe paliwo od dystrybutora, lecz stwierdził wprost, że do naruszenia parametru temperatury zapłonu oleju doszło na skutek niezachowania wymaganych procedur przez zatrudnionego przez Spółkę (...) kierowcę przywożącego paliwo. Według powoda, do naruszenia doszło zatem na etapie zrzutu paliwa.

Zdaniem Sądu, wbrew twierdzeniom powoda, przekroczenie normy nie może być w tym przypadku uznane za niskie, skoro parametr temperatury zapłonu oleju napędowego był zaniżony o ok. 23%.

Bez znaczenia pozostaje podnoszona przez powoda okoliczność, że klienci nie wnosili reklamacji w związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami. Jak trafnie zauważył pozwany, skutek kontroli wyeliminowano bowiem z obrotu 3.823 litrów wadliwego paliwa, a ponadto skutki używania oleju niespełniającego wymaganych norm mogłyby się ujawnić dopiero po dłuższym czasie od jego zakupu.

Wreszcie, w ocenie Sądu, pozwany prawidłowo przyjął, że uchybienie przez Spółkę (...) obowiązkowi koncesyjnemu miało charakter zawinionego zaniechania.

Powyżej wskazane okoliczności skłaniają do wniosku, że w niniejszej sprawie nie została spełniona przesłanka znikomego stopnia szkodliwości czynu, co oznacza, że danym przypadkiem nie było podstaw do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Wobec tego Prezes URE był uprawniony do nałożenia na Spółkę (...) kary pieniężnej.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę pozwanego, co do zasadności orzeczenia kary pieniężnej, jak i jej wysokości. Powód nie przedstawił okoliczności, które podważałyby, czy to zasadność wymierzenia kary, czy też jej wymiar.

W myśl art. 56 ust. 6 PE, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Podtrzymując przedstawioną powyżej argumentację, Sąd Okręgowy przyjmuje, że w niniejszej sprawie stopień szkodliwości czynu należy ocenić jako znaczny. Jak już wskazano, naruszenie przez Spółkę (...) obowiązku koncesyjnego miało charakter zawinionego zaniechania. Nieistotna pozostaje w tym wypadku – podnoszona przez powoda – okoliczność, iż naruszenie warunku koncesji wynikało tylko z winy pracownika Spółki, tj. kierowcy cysterny. Zdaniem Sądu, okoliczność ta nie może wpływać na odpowiedzialność powoda, ponieważ to na nim, jako koncesjonariuszu, spoczywa obowiązek przestrzegania warunków udzielonej mu koncesji. Konsekwencje ewentualnych uchybień, których dopuszczają się pracownicy przedsiębiorcy lub osoby/podmioty, przy pomocy których wykonuje on swoją działalność gospodarczą, obciążają tego przedsiębiorcę, ponieważ to jego obciąża ryzyko związane z prowadzeniem działalności regulowanej. Od profesjonalisty oczekuje się podjęcia wszelkich działań, zapewniających sprostanie obowiązkom wynikającym z koncesji i obowiązujących przepisów prawa oraz zapewnienia szczególnie wysokiego poziomu staranności przy prowadzeniu działalności. Przedsiębiorca nie może zasłaniać się ewentualnymi nieprawidłowościami w zakresie procedury zarzutu paliwa, których miałby się dopuścić jego pracownik, by wyjaśnić swoje zaniechanie w wykonywaniu obowiązku koncesyjnego, określonego w warunku 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Spółka odpowiada bowiem za zatrudnienie pracowników posiadających odpowiednie kwalifikacje oraz nadzór nad wykonywanymi przez nich czynnościami. Wobec tego należało zatem przyjąć, że powód ponosi pełną odpowiedzialność za jakość wprowadzonego do obrotu paliwa.

Zdaniem Sądu, nietrafne jest powoływanie się przez strony na art. 355 § 2 k.c., ponieważ przepis ten odwołuje się do miernika należytej staranności wymaganej od dłużnika w stosunkach zobowiązaniowych, cywilnoprawnych. Natomiast w niniejszej sprawie mamy do czynienia z wymierzeniem przez Prezesa URE sankcji w ramach postępowania administracyjnego z tytułu naruszenia warunków wykonywania działalności koncesjonowanej.

Jeśli chodzi o podnoszone przez powoda okoliczności – podjęcia niesprecyzowanych konsekwencji służbowych wobec kierowcy cysterny i skierowania go na szkolenie, przeprowadzenia rozmów z pracownikami stacji paliw eksploatowanych przez powoda, a zwłaszcza wycofania z obrotu i poddania utylizacji partii 3.823 litrów oleju (z której w czasie kontroli pobrano próbki), to Prezes URE prawidłowo uwzględnił je przy wymiarze kary. Niezależnie od tego należy zauważyć, że zarówno utylizacja paliwa, jak i pozostałe czynności były niezbędne do usunięcia naruszenia i zapewnienia przestrzegania warunków koncesji.

Ustalając wysokość kary pozwany prawidłowo uwzględnił również złożone przez przedsiębiorcę obszernie wyjaśnienia oraz fakt, iż na datę wydania zaskarżonej decyzji Spółce nie została prawomocnie wymierzona przez Prezesa URE kara pieniężna.

W opinii Sądu, pozwany trafnie ocenił możliwości finansowe przedsiębiorcy. Wbrew twierdzeniom powoda kara w wysokości 28.800 zł - stanowiąca zaledwie ok. (...) % przychodów z działalności koncesjonowanej i ok. (...) % ogółu przychodów osiągniętych przez Spółkę w 2013 r. - z pewnością nie jest „ogromną karą finansową”. Z dokumentów finansowych przedstawionych przez powoda wynika, że kara w tej wysokości nie zagraża jego płynności finansowej, skoro na dzień 31 stycznia 2014 r. aktywa obrotowe (...) wynosiły 1.836.716,10 zł, kapitał (fundusz) zapasowy wyniósł 171.200 zł, kapitał (fundusz) rezerwowy 817.761,45 zł, zaś środki pieniężne w kasie i na rachunku bankowym wyniosły 63.589,19 zł. Powód nie wykazał, w jaki sposób wysokość orzeczonej kary miałyby wpływać „na zatrudnienie wielu około trzydziestoosobowej załogi pracowników spółki”, wobec czego okoliczność ta nie mogła podlegać uwzględnieniu, jako gołosłowna. Wbrew sugestiom Spółki, pozwany uwzględnił przy wymiarze kary działania podjęte przez przedsiębiorcę w celu wyeliminowania naruszeń.

Odnośnie wniosku powoda o rozłożenie kary pieniężnej na raty Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że w niniejszym postępowaniu nie ma zastosowania instytucja z art. 320 k.p.c. (rozłożenie zasądzonych świadczeń na raty), ponieważ dotyczy ona zasądzonych przez sąd cywilny świadczeń o charakterze cywilnoprawnym. Natomiast w tym wypadku mamy do czynienia z karą pieniężną, nałożoną decyzją administracyjną. Niezależnie od tego, nawet gdyby przyjąć dopuszczalność zastosowania w tym przypadku art. 320 k.p.c., to zdaniem Sądu nie występuje tu szczególnie uzasadniony przypadek uzasadniający rozłożenie kary na raty.

Z tych wszystkich względów, stwierdzając brak podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi URE złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. ws. opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Ewa Malinowska